

דיעות הטומאה פרק שני שבועות יז.

עין משפט נר מצוה

לד א מיי פ"ה מהל' שגגות הלכה ד: לה ב מיי פ"ג מהל' ביאת מקדש הל' כה ופ"ה מהל' שגגות מהל' ע"ש: לו ג מיי פ"ו מהל' מירות הלכה ה ע ופ"ה הל' יען סמג לאוין ר"ג ע"ש: לד ד ה ו מיי פ"ג מהל' ביאת מקדש הלכה כד סמג לאוין ע"ש: לה ז מיי פ"ד מהל' א סמג לאוין ע"ש:

תל"ה עצמו באויר עזרה מהו. אית ספרים דגרסי אויר עזרה כעזרה דמי או לא וקשה דצפרק [כל הפסולין] (ובחס דף לב.) אמר טומא שהכניס ידו לפנים חייב דביאה במקלט שמה ביאה וצפרק כל הפסולין (סס דף לב:) גמי אמר ואי אמרת ביאה במקלט שמה ביאה היכי מעייל ידיה צבהנות משמע דלויזר גמי נתקדש ועוד לא לכו כעזרה דמי א"כ כשמולין דם ואיצרים למוצא יפסל ציוצואי ונראה כגירסת הספרים דגרסי כי גמירי שהייה היכא דבר השתחוואה הוא: **צ"ד צריך שהייה בצלקות.** צטימא עצמו שזוג איירי אצל אס היה סרץ צמקדש והתרו צו שלא יטמא עצמו צלא שהייה גמי מילקא לקי כדמוכח צפרק מי שאמר הריני נויר (מיר יו. וסס) דקאמר התם צעי רצא נויר והוא צבית הקצרות מי צעי שהייה או לא וקאמר ה"ד אילימא (ה) דקאמר לא תמור מי צעי שהייה כו' ואין למומה דהתם צעי רצא אי גמירי שהייה אצראי אצל פנים למלקות פשיטא ליה דגמירי שהייה דהתם צעי אמ"ל דצפניו גמירי שהייה למלקות צחון מהו ור"ת גרס התם רב אשי דרב אשי צעי לה (ס) הכא צמון: **אין צריך.** שהייה למלקות דלוקי אשהייה דלא קמייצעיא ליה אלא אי צריך שהייה כשיעור השתחוואה או לא וקשה צפרק צמ"ל דמכות (דף כח.) תנן גבי היה לובש כלאים ואמרו לו אל תלבש אל תלבש והוא פושט ולובש חייב על כל אחת ואחת ואמר רב ציצי בגמרא לא פושט ולובש ממש אלא מנינס ומוליא ידו צבית אונקלי שלו רב אשי אמר אפי' לא שהה אלא כדי לפשוט וללבוש מכלל דרב ציצי לא מחייב צביתיה

או דלמא צפניו גמירי שהייה: צטומאה שאירעה לו צמון העזרה: **פנה עצמו באויר.** כדי שהייה: **טימא עצמו צמורה.** ואס תמני לומר צריך שהייה למלקות צטומאה אונס ושהיית מויר טומאה מויר מי בעינא שהייה או לא: **נויר צקבר.** מיר שנטמא צאונס צמון בית הקצרות דומיא דטמא צעורה שלא נתחייב א (צפנים) צכניסתו כגון שנגכס צבית הקצרות צשידה תיבה ומגדל וצא חציוו ופרע עליו את מעויבת גג האהל וטמא צלויזר בית הקצרות והתרו צו לא ולא ילא ומינה לא שהה כדי השתחוואה: **צריך שהייה למלקות או לא.** קרבן לא שייך הכא כלל שאין כרת צמיר שנטמא וקרצן מויר טמא לאו אעון טומאה אמי אלא למיחל עליה מירות טהרה כשאכר מחוסרי כפרה וצבעין זה מפורש שהייה זו צמס' מויר [ו:] **צפניו גמירי שהייה.** צטומאה עזרה דשייכא צה השתחווייה: **אפי' כל היום כולו.** שהה צהליכמו שהייה הולך ויוצא צנחת פטור: מהו **שיצטרפו.** היה יואל צקצרה ושהה מעט וחור והלך דרך יליאתו ושהה מעט מהו שיצטרפו לכשיעור: **כפשוט ליה מדידיה.** דלא מצטרפי דהא איהו הוא דאמר אפי' כל היום כולו: **הסס צדלא שהה.** צלא הילוך כלל: **צמא מנייה אצני מרבה.** צר נחמני שהייה רבו. וכל היכא דליכא צמא מנייה רבה הוא ולא רצא: **צא לו צארוכה כשיעור קצרה.** שאל צדך הארוכה אצל רך צמרוצה עד שלא שהה ציציאתו אלא כשיעור דרך קצרה צהילוך צינוני מהו: **שיעור.** ארוכה גמירי לחיוב וליכא: **או דלמא דוקא גמירי צארוכה חייב.** לא שנה רך לא שנה לא רך: **לא ינסה ארוכה לידחות אכלו.** להמיר אפילו צמרוצה: **דקיימא**

(א) מיר יו. ע"ש, ג סנהדרין פג. א ילמא צכניסתו וכו' (ד) יצ"ל משנטמא וכו' (ה) צדפניו: (ו) ושייך משנה למך ולימ', (ז) שייך לשל טו: (ח) ג"ז שייך לשל טו: (ט) ע"ש הלכה טו פליגי ר"ע ור' עקיבא ר"ע מחייב ור"ע פטור אצל דש"י למחלה ליכא למ"ד וצביתא קמי התם צירשא היה עומד וקובר וכו' פירש רבי וכו' לא יטמא ולא קפליג ר"ע וכו' כהר"ש צ"ח"ק הלכות טומאה ס"א י"א.

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה צריך וכו' אילמא דקאמרי ליה לא: (ב) בא"ד לה הכי צמון: (ג) ד"ה מיר וכו' טומאה דכל זמן:

גליון הש"ס

גמ' היכי משבחת לה. עין סנהדרין דף פג ע"א מוס' ד"ה ואל:

מוסף רש"י

בעי שהייה למלקות. דלא נילקא עד לנשיה ציה כדי שיעור השתחוואה (מיר יו.)

רבינו חננאל

אדם טמא שתלה עצמו באויר עזרה אם חייב משום טמא מקדש או דלמא כיון דלא נגע לאו. ועלמה בתיקו: (ב) וכן בעיא דרבא דבעא להתייב קרבן ודאי גמירי לה דצריך שהייה אבל מויר למלקות צריך שהייה או לא: וכן בעיות דרב אשי טמא עצמו כמורד ועלמה ממנו עכשיו צריך שהייה או לא: וכן מויר בקבר צריך שהייה למלקות או לא. אלו הבעיות כולן עלו בחיקו. וקיימא לן כל תיקו דאיסורא לחומרא. וכיוצא בנזיר כהן בזמן הזה הנכנס לבית הקברות: ירושלמי עד כמה היא השתחוואה משום ר' יהושע בן לוי אמרו כדי שאילת שלום בין אדם לחבירו. משום ר' יוחנן אמרו כדי שאילת שלום הלימד לרב שלום עליך רבי ומורי. נטמא בעזרה וצריך לצאת יוש שם שני דרכים אחת ארוכה כ' אמה ואחת קצרה עשר אמות. יצא בארוכה חייב שהיה לו לצאת בקצרה. אבל אם יצא בקצרה פטור. אמר רבא ואפי' עקב בצד גודל פטור. והוא דלא שהה כלום אלא מהלך עד שיצא לחוץ. בעא מנייה אביי מרב' בא ארוכה דרך קצרה מהו. כגון שרץ בארוכה ויצא כשיעור יציאתו בקצרה מהו. א"ל חייב לא נתנה ארוכה לרחות אצלו. כלומר כולי עלמא חייב בה וזה פטור. ואתקף לה ר' יורא אי הכי דלא צריכי שיעור אלא לעולם בארוכה חייב בקצרה פטור. הא דתניא טמא ששימש במיתה היכי משבחת לה. אי שהה ושימש בר כרת הוא אי לא שהה היכי שימש.

או דלמא צפניו גמירי שהייה לא שנה לקרבן ולא שנה למלקות תיקו בעי רבא תל"ה עצמו באויר עזרה מהו כי גמירי שהייה שהייה דבת השתחוואה דלאו בת השתחוואה לא גמירי או דלמא בפנים שהייה גמירי ל"ש דבת השתחוואה ול"ש דלאו בת השתחוואה תיקו בעי רב אשי טימא עצמו כמורד מהו באונס גמירי שהייה במורד לא גמירי שהייה או דלמא בפנים גמירי שהייה ל"ש באונס ול"ש במורד תיקו: (ב) בעי רב אשי נויר בקבר בעי שהייה למלקות או אינו צריך בפנים גמירי שהייה בחוץ לא גמירי שהייה או דלמא באונס גמירי שהייה לא שנה בפנים ול"ש בחוץ תיקו: בא לו בארוכה חייב בקצרה פטור וכו': אמר רבא קצרה שאמרו ר' אפי' עקב בצד גודל ואפי' כל היום כולו יבעי רבא שהיות מהו שיצטרפו ותיפשוט ליה מדידיה התם בדלא שהה בעא מנייה אביי מרבה בא לו בארוכה שיעור קצרה מהו שיעור גמירי וכו' בא לו בארוכה שיעור קצרה פטור או דלמא דוקא גמירי בארוכה חייב בקצרה פטור א"ל ולא נתנה ארוכה להדחות אצלו מתקף לה ר' יורא אלא דקיימא לן **טימא ששימש במיתוה היכי משבחת לה אי דלא שהה היכי עביד עבודה אי דשהה בר כרת הוא אי אמרת בשלמא שיעורא גמירי משבחת לה דאניס בפשרה בקצרה ועבד עבודה אלא**

ויו"ל דרב ציצי לא פליג אדרב אשי אלא דלמא נחת לאשמועינן חידוש של שהייה אלא לאשמועינן דבהכנסת בית אונקלי חייב אף על פי שאינו לובש כל המלבוש א"כ לרב ציצי לא לקי אשהייה משום דהו לאו שאין צו מעשה והכא איירי למ"ד לאו שאין צו מעשה לוקין עליו א"כ איירי לענין איסור מלקות ולא לענין חיוב ורב אשי דפליג עליה התם וחסד שהייה כמעשה כיון דתחילת הלבישה ע"י מעשה והכא אפי' אי לא צעינן שהייה כדי השתחוואה מ"מ צעינן כדי יציאה וכניסה אצל צפחות מוכן לא כי היכי דצעינן גבי כלאים כדי פשיעה ולבישה ונראה דלפי' אמ"ל דגמירי שהייה כדי השתחוואה למלקות צמקדש וצמירי היינו משום דדמו לשהייה דקרצן דגבי מקדש אצל לגבי כלאים פשיטא דלא גמירי דלא שייך התם השתחוואה כלל: **מ"מא עצמו כמורד מאי.** צריך לומר דצטמא שטימא עצמו לא ידע שהיה צמקדש דאי ידע וטימא עצמו צמורד אפי' שכת אח"כ לא מחייב קרבן דהא לא שצ מדיעיתו הוה ולי למלקות צעי צריך לומר דלא התרו צו אלא לחחר שטימא עצמו דאס התרו צו קודם לא צעי שהייה כדפי' לעיל: **צ"ד בקבר צריך שהייה בצלקות או לא.** וא"ת והאמר צפ' ג' מינין (מיר דף מב. וסס) גבי מיר שהיה מת מונח על כתפיו והושיטו לו מת אחר ונגע צו יכול יהא חייב ת"ל ולא יחלל צמי שאינו מחולל ילא זה שמחולל ועומד ופריך מדתן היה מטמא ואמרו לו אל תטמא אל תטמא חייב על כל אחת ואחת ומשני כאן צחיצורין כאן שלא צחיצורין משמע כל זמן שלא פירש מן המת אינו חייב צמה שהושיטו לו מת אחר משום דלין מוסקיף טומאה על טומאה (ו) וכל זמן שמונח טומאה על טומאה לא יחייב שנוגע צו טמא טומאה ז' ולא מיחייב אלא שלא צחיצורין שכבר פירש מן הראשון דמי שהיה אז נוגע צו לא היה טמא אלא טומאת ערב לכך כשחזר ונוגע צו חייב שהוסיף טומאה צנגיעה זו דמי שהיה נוגע צו צשעת נגיעה זו יהיה טמא טומאה ז' וא"כ הכא אמאי ילקה על השהייה כל זמן שלא פירש וי"ל דהא דפטור ליה כשהושיטו לו מת אחר היינו צשלא הספיק להשליך מת הראשון מעליו לפיכך אינו מוסקיף טומאה אצל הכא הוה מוסקיף טומאה שצבל עשה הוה מוחזר לפרוש מן הקבר ור"ת מפרש דהכא איירי צשנטמא סמוך לחשיכה דכלל פירש גמי מוסקיף לו יוס אחד ע"י שהייה ונראה דהיה דמיר דמפליג צין צחיצורין צין שלא צחיצורין אמי כמ"ד צמסכת שמוח (פ"ד) דלפי' צאוחו יוס שנטמא אינו יכול לחזור ולטמא לפי שמוסיף טומאה צחיצורין כדפרי' אצל למאן דשרי התם לטמא צאוחו יוס עצמו דלא חשיב ליה תוספת טומאה כיון שאינו מוסקיף ימני לא אמאי: **א"י דשהה בר כרת הוא.** הק' ר"ת מה צ"ל הוה צר כרת אס הוה צר כרת מ"מא יציאה נפיקא מן טומאה וצ"ג צמיתות שלקו נפטרו מירי צמיתות ואס צבל כרת נשאר עליו מיתא ועוד נפקא מינה דמיתה כיון שהזי צשימוס טומאה וצ"ג צמיתות מקדש:

(א) גירסת רבנו עובד דתלה קודם עינא צריך שהייה למלקות וכו"ה צמא לאשמוט וכ"כ מהסוס.

לד א מיי פ"ה מהל' שגגות הלכה ד: לה ב מיי פ"ג מהל' ביאת מקדש הל' כה ופ"ה מהל' שגגות מהל' ע"ש: לו ג מיי פ"ו מהל' מירות הלכה ה ע ופ"ה הל' יען סמג לאוין ר"ג ע"ש: לד ד ה ו מיי פ"ג מהל' ביאת מקדש הלכה כד סמג לאוין ע"ש: לה ז מיי פ"ד מהל' א סמג לאוין ע"ש: